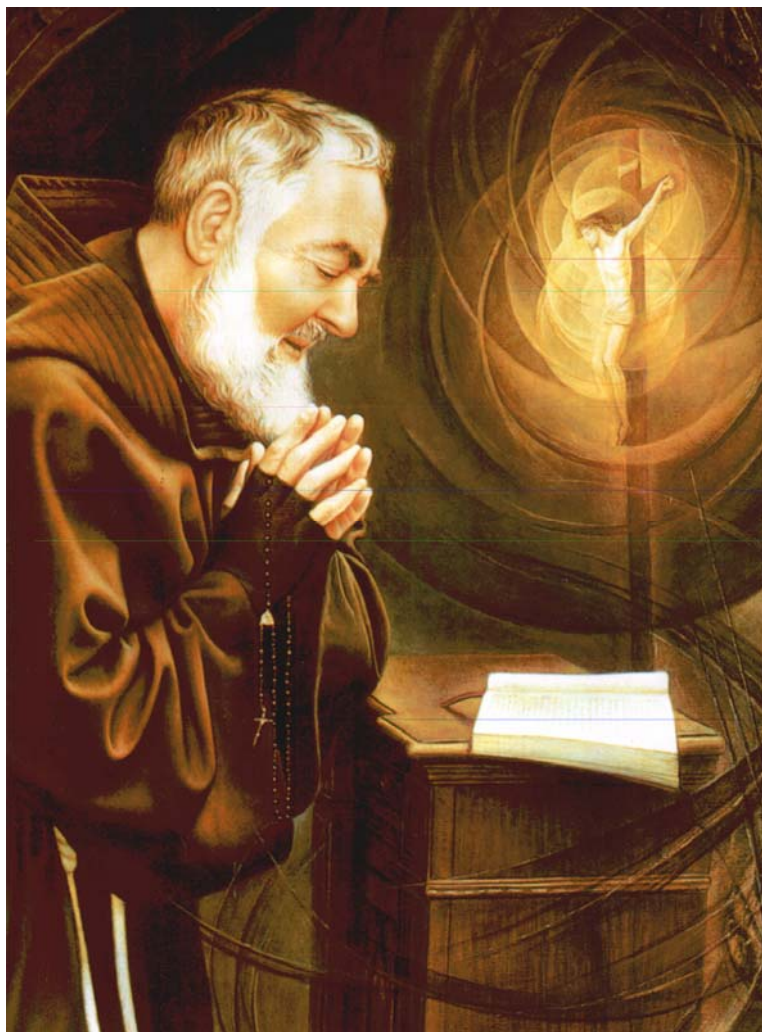

SVĚTEC, JENŽ UVÁDÍ SVĚT V ÚŽAS

Jeden z proslulých světových autorů napsal: „Pokud by se vyhlášoval Oskar sympatie u světců, dnes by ho nepochybně získal P. Pio. Jen zřídka se totiž stává, aby řeholník dosáhl takové obliby a byl tolik oslavován. Jeho popularita a věhlas dosahují hvězdných výšin a to nejen u věřících“.

Z pohledu novináře je toto konstatování jistě příznivé, ovšem z hlediska náboženského pokulhává. Mluvíme-li totiž o svatých, lidská měřítká tu postrádají svou váhu, protože tu neexistují kvalifikace ani stupně a veškeré pokusy o sestavení jakési *hit parade* jsou předem odsouzeny k nezdaru. Když Církev den co den prožívá vrchol eucharistické víry, připomíná svaté v mešním kánonu slovy: „... se všemi spravedlivými od počátku světa“ (II. eucharistická modlitba). Svatí tedy jsou spravedlivými především u Boha.

Nelze však přehlédnout, že úcta k P. Piovi dosáhla závratných rozměrů u miliónů lidí, od těch nejprostších až po vládní činitele, osobnosti kultury, Církve či ty, kteří teprve Boha hledají. Jde vskutku o „světovou klientelu“, jak o něm při jedné generální audienci pronesl papež Pavel VI. (20.2.1971).

O P. Piovi se právem říká, že byl „světcem lidu“, aniž bychom si snad uvědomovali, že právě to je specifickým charizmatem kapucínského řádu. Otevřme tedy poselství tohoto „prostého kapucína, který svým životem přiváděl svět v úžas“.

Narodil se 25. května 1887 ve čtvrti Castello městečka Pietrelcina a při křtu dostal jméno František (Francesco). Je zajímavé, že významnou roli v životě budoucího Otce Pia hrálo číslo pět, které je tichým odkazem na jeho celoživotní povolání nést na sobě pět ran Kristových neboli stigmata. Už jen to, že se narodil v pátém měsíci roku a to 25., což je 5x5 a že pocházel z pěti dětí. Významnější je však to, že to bylo právě v pěti letech, kdy s příchodem užívání rozumu, začal, podobně jako sv. Veronika Giuliani, jistě ne bez přispění Boží milosti, pociťovat naléhavé nutkání zasvětit se Pánu Bohu. Proto tíhnul k samotě a často se stranil dětských her s kamarády, takže mu to maminka až vytýkala. Toulal se přírodou a trávil dlouhé hodiny v přemýšlení a rozjímání. Jak později přiznal svému duchovnímu vůdci v době studií, začal mít právě v tomto pátém roce různá zjevení a extáze, které jej neopustily až do konce života.

Je však třeba hned říci, že to nebyla vždy vidění příjemná. O svá práva se totiž hlásil i ďábel a trápil jej velmi krutými a vtíravými útoky, kterými jej chtěl odradit od

neobyčejné životní cesty, kterou mu Bůh připravil a pro kterou si ho v již tak raném věku připravoval. Malý František, ačkoli byl ještě malé dítě, brzy pochopil, že má-li obstát v těchto zkouškách, musí všechnu svoji důvěru složit do modlitby. Tajně dokonce konal tvrdé pokání a místo polštáře si dával na spaní pod hlavu kámen. Bylo jen logickým pokračováním těchto bojů, že později vstoupil do kapucínského Řádu.

Jeho otec se jmenoval Grazio Maria a ještě krátce před Františkovým vstupem do Řádu odešel za prací do Jižní a později do Severní Ameriky. Maminka Maria Giuseppa (Pepína) tedy celou tíži zodpovědnosti za rodinu musela nést sama. Bylo pro ni velmi těžké jej propustit, protože rodina žila v extrémní bídě a potřebovali jej. Měla však dostatek odvahy, důvěřovat Pánu, že je neopustí, a proto dala Františkovi své požehnání.

František Forgione vynikal pevností povahy a upřímností, která někdy hraničila až s vesnickou drsností jeho rodného kraje, kde zimy byly dosti chladné a léta parná. Lidé tohoto kraje byli zvyklí trpět mlčky a říkat pravdu bez toho, že by hleděli, čím kdo je. Právě tyto vlastnosti byly po dlouhá léta silnou stránkou P. Pia i ve zpovědnici, kde za přispění milosti dovedl vždy nazývat věci pravými jmény bez ohledu na to, jak důstojnou osobu měl před sebou. Pevná povaha, kterou zdědil po svých rodičích obsahovala v sobě i dar pohotově a vtipně odpovídat nebo vyprávět způsobem, který si rychle dovedl sjednat pozornost posluchačů.

S kapucínským Řádem spojil mladý František Forgione svůj život velmi záhy. Hábit oblékl v městě Morcone již 6. ledna 1903, tedy v necelých šestnácti letech, jak tehdy bylo běžné. Od té chvíle už navždy byl pro všechny jen br. Pio z Pietrelciny. Po noviciátu studoval rétoriku a pak filozofii a teologii a 27. ledna 1907 složil doživotní sliby. Rok nato se jeho zdravotní stav zhoršil natolik, že byl nucen na čas zanechat klášterního života a studovat v soukromí. Zdravotní obtíže a tělesná slabost ustupovaly jen zvolna, ale i přesto byl dne 10. srpna 1910 vysvěcen na kněze. Bylo to v dómu v Beneventu. I pak ale až do roku 1916 žil v rodině a jen na krátká období se vracel do kláštera. Dokonale tak splynul s lidmi toho kraje, ke kterým mluvil v rodném nářečí.

Počínaje 7. zářím 1911 se u něj jedenkrát týdně začaly objevovat Kristovy rány v dlaních a nohou, provázené prudkými bolestmi, které však vždy zase zmizely, takže se mu dařilo vše tajit. Později se k těmto ranám přidal jedenkrát týdně i prožitek Kristova bičování a korunování trním. V říjnu 1911 proto upadl do vysokých horeček a podivných stavů, které měly za následek, že po 21 dní nemohl přijímat žádný pokrm a žil jen z eucharistie. Pak vše zase odeznělo a roku 1916 musel narukovat jako sanitář do války. I zde však pokračovaly těžké útoky ze strany ďábla a zdravotní potíže, pro které byl po krátké době propuštěn do zálohy.

V září 1916 se "dočasně" přestěhoval do San Giovanni Rotonda, aby se trochu nadýchal horského vzduchu, který potřeboval pro upevnění svého zdraví. Boží Prozřetelnost však chtěla jinak, a tak v S. Giovanni Rotondu zůstal nepřetržitě až do své smrti po celých dvaapadesát let (s výjimkou období vojenské služby a jiných drobných pobytů jinde). Od srpna 1916 byl již rektorem Serafínské školy v San Giovanni Rotondo, kde se věnoval běžným povinnostem.

Postupně se kolem něj začala utvářet duchovní rodina, která se každým dnem zvětšovala a o kterou on pečoval svými promluvami, povzbuzeními, a zvl. velmi hutnou korespondencí, kterou však musel v některých letech na pokyn církevních úřadů přerušit.

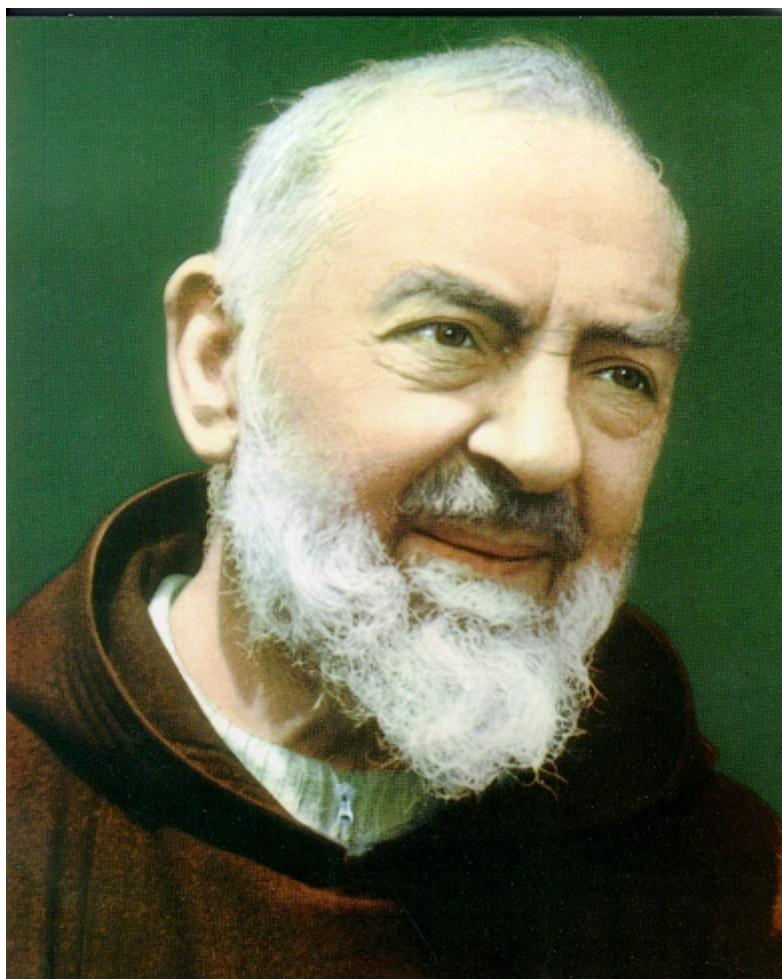
Byly to celé koše korespondence, se kterou mu museli pomáhat spolubratři. Většinu dopisů jen zběžně prohlédl, přesto však lidé dostávali správnou odpověď.

Dne 20. září 1918 se mu v San Giovanni Rotonu stalo něco, co zcela změnilo jeho další život. Když se modlil před křížem v chórové kapli starého kostela, měl náhle vidění: On sám o tomto mimořádném okamžiku napsal o měsíc později (22. října) svému duchovnímu vůdci Benediktovi od sv. Marka in Lamis: *"Po slavení mše svaté jsem se modlil v chóru, a tu jsem byl zaskočen jakýmsi spočinitím podobným sladkému spánku. Všechny vnější i vnitřní smysly a také schopnosti duše se nacházely v nepopsatelném ztišení. [...] A zatímco se toto všechno odehrávalo, spatřil jsem sám sebe stojícího před tajemnou Osobností."* Když ta Osobnost odešla, Otec Pio si všiml, že jeho ruce, nohy i bok *"byly probodnuty a řinula se z nich krev."*

„Kolikrát mi – krátce předtím Ježíš řekl – opustil bys mne, můj synu, kdybych tě neukřižoval...“. Sám P. Pio o sobě říkával: *„Co vám mám o sobě povědět? Vždyť sám sobě jsem tajemstvím“.* Jestliže však Boží prozřetelnost svěřuje každému člověku na zemi zcela jedinečné poslání, jaký byl úděl P. Pia? Během návštěvy ad limina, v dubnu 1947, se papež Pius XII. ptal Mons. Cesarana: *„Co dělá P. Pio?“* A ten mu pohotově odvětil: *„Svatosti, snímá hříchy světa“.* Mnohdy se svěřoval spolubratřím: *„Duše se nedostávají darem, ale vykupují se. Nevíte, co stály Ježíše? Dnes a povždy je třeba za ně platit stejnou mincí“.*

Při vzpomínce na svůj vstup do kapucínského řádu, v listopadu 1922, napsal: *„Ó Bože, ... už od té chvíle jsi svému synu svěřil nesmírné poslání. Poslání, které znáš jen ty a já. Ach, Bože ..., vnitřně slyším hlas, který mi neustále říká: obětuj a posvěcuj se“* (*Epist.* III., 1010). Byl si tedy vědom, že si ho Bůh vyvolil, aby skrze lásku a kříž spolupracoval na Kristově vykupitelském díle. Spolu s Kristem ukřižován, už nežil on, ale v něm žil Kristus – jak píše sv. Pavel (*Gal* 2,19ss). Otec Pio přijal kříž v přesvědčení, že celý jeho život, stejně jako život jeho Mistra, bude „mučednictvím“. V červnu 1913 napsal svému duchovnímu vůdci, P. Benediktovi: *„Pán mi jako v zrcadle dává poznat celý můj budoucí život, který není ničím jiným, než 'mučednictvím'* (*Epist.* I., 368). Avšak ani tato jasná vize nejisté a trýznivé budoucnosti jej nenaplňovala neklidem. Právě naopak, v hloubi duše prožíval radost, že se mu dostalo povolání spolupracovat na spáse duší, a to skrze utrpení, jež čerpá svou hodnotu a účinnost ze skutečné účasti na Ježíšově kříži (srv. *Epist.* I., 303). Proto P. Pio přijímal dobrovolně a s radostí všechna tělesná utrpení, která mu Pán nabízel, a v srdci vnímal stále naléhavější Boží hlas, který jej volal k obětování se za bratry (srv. *Epist.* I., 328ss). Většina tento aspekt mnoho nezná, a to i proto, že se o něm málo mluví. U P. Pia se totiž zdůrazňují mnohé jiné věci, které lze snáze pochopit a přijmout. Avšak vyloučíme-li ze života a spirituality P. Pia kříž, vyprázdníme jeho svatost. Ovšem kříž nikoli jako epizodu, nýbrž jako životní postoj, protože celý jeho život se odvíjel ve stínu kříže ke slávě Boží, k osobnímu posvěcení a ke spáse bližních. Zcela a ve všem tak kráčel ve šlépějích Mistra – Krista, který dobrovolně a s láskou přijal Otcovu vůli: *„Oběti ani celopaly jsi nežádal, ale připravils mi tělo ... Tehdy jsem řekl: hle, přicházím, Bože, abych plnil tvou vůli (Žid 10,5).* Od roku 1910 až do své smrti v roce 1968 žil jako ukřižovaný, po příkladu Krista nesl kříž svůj i kříž trpícího lidstva, které se k němu obracelo. V březnu 1948 napsal jedné bosé karmelitce: *„Jednoho dne, až nám bude dáno spatřit plný polední jas, tehdy poznáme, jakou hodnotu, jakými poklady byla pozemská utrpení, jimiž jsme si zasloužili vlast, která už nebude mít konce. Od velkorysých a milujících duší Bůh očekává hrdinství a důvěru v něj, aby po výstupu na Kalvárii dospěli na horu Tábor“.*

Celých 50 let pak tyto rány navzdory snaze lékařů zůstaly nezahojené, čerstvé a stále krvácely, zvláště v pátek. Svět viděl ve stigmatěch senzaci, sám P. Pio je pokládal za trest Boží spravedlnosti. Říkal: *"Je pro mne velmi těžké snášet tento oheň, který Ježíš zapálil v mém maličkém srdci. Jsem stravován láskou k Bohu a k bližnímu."*

Určitý čas se musel zdržovat v ústraní a byl podroben přísným lékařským zkoumáním ze strany Posvátného Oficia, které prohlásilo, že *"nenachází nic nadpřirozeného na těchto skutečnostech"* a uložilo bratřovi, že nesmí slavit mši sv. na veřejnosti a že nesmí odpovídat na dopisy jemu adresované ani osobně ani pomocí prostředníka. Od 9.6.1931 až do r. 1933 měl dokonce zakázáno vykonávat jakoukoli službu jménem Církve (mohl pouze soukromě sloužit mši svatou). Podobná omezení uložil P. Piovi i apoštolský vizitátor v letech 1960-1964.

Tato opatření byla jistě bolestivá, ale Otec Pio kategoricky odmítal snahy některých svých ctitelů, kteří se snažili obejít nějak tato nařízení a zjednat mu svobodu. On totiž miloval toutéž láskou Krista i jeho

Snoubenku Římskou Církev, kterou vždy považoval za svou Matku, i když mu způsobovala mnoho vrásek na tváři. Dne 2. dubna 1932 napsal Manfredonskému biskupovi Andreovi Cesaranovi: *"Z hlubokého ticha své celičky slyším jako ozvěnu falešné hlasy, které se točí kolem mé ubohé osoby. Jsem velmi znechucen nehodným chováním, které mají falešní proroci, jež se ohánějí mým jménem. Musel jsme je varovat [...], aby krotili toto své nadšení a respektovali to, co nařídilo Posv. Oficium."* Jako pravý syn sv. Františka, i on v sobě živil "velkou důvěru v kněze, kteří žijí podle pokynů sv. římské Církve".

Vytrvale říkal: *"Bolesti, to jsou poklady Ducha"*. Mezitím dostal od Boha v kromě daru vidění do svědomí a skrytých myšlenek člověka (*kardiognoze*) také schopnost být současně na dvou místech (*bilokace*), která mu umožnila být zcela svobodný, věnovat se zcela modlitbě a současně být v době svobody i k dispozici pro službu lidem.

Od roku 1936 začal naplno rozvíjet svou činnost a vzniká jeho »Casa Sollievo della Sofferenza« (neboli Dům úlevy v utrpení), který byl mohutným pokusem zpřístupnit kvalitní lékařskou péči i těm nejchudším. V jeho rodné obci současně vznikal nový klášter. Obojí bylo postaveno zcela z darů věřících. Ani jeden kámen nebyl koupen. O své nemocnici vždy zdůrazňoval: Nechci přinášet úlevu pouze tělu, to by byla jen dobře vybavená klinika, »přineste nemocným Boha«. Poliklinika byla slavnostně otevřena dne 5.

května 1956 za přítomnosti kardinála Giacoma Lercara (Pius XII. tuto nemocnici v promluvě z 8. května 1956 označil za jednu z nejlépe vybavených nemocnic Itálie).

Na duchovní podporu „Domu úlevy“ začaly stovky jeho »duchovních dětí« vytvářet »Gruppi della preghiera« (skupiny modlitby), které jsou dnes přítomny v celém světě. Otec Pio říkával: *„Dejte mi jeden den v týdnu a já vám dám celý týden“*. Myslel tím zvláště silný postoj kajícnosti v pátek – všechna svá trápení a těžkosti snášet radostně z lásky k Ježíši a ke spáse duší, a tak duchovně podpírat dílo Otce Pia. Otec Pio říkával: *„Bez modlitby je náš Dům úlevy v utrpení něco jako rostlinka bez vzduchu a bez slunce.“*

V téže době stále rostl počet lidí, kteří toužili u něj přijmout svátost smíření. Musel být zaveden pořadník a čekací doba byla několik dní. Také starý kostel brzy nestačil a musel být postaven nový kostel P. Marie Milostné (S. Maria delle Grazie). Do San Giovanni Rotonda se s nadějí ubíraly nespočetné zástupy (anonymních poutníků, a zvl. také osobností filmového a divadelního života...) po oné cestě, v té době již zpevněné, která celá staletí byla sotva více než jen napůl opuštěnou horskou stezkou pro soumary. P. Pio byl vskutku člověkem zpovědnice, který věnoval přemnohé hodiny této delikátní službě, pro kterou dostal dar jedinečného rozlišování: Stačil mu pouze jediný pohled, aby pochopil nakolik je kajícník disponován a aby proniknul až do skrytých hlubin duše, kde často viděl skrytá dramata, staré umně zatajené viny, kruté pochybnosti a hluboké otazníky. Uměl pravdivě číst v srdci každého a rozhodně ponořit skalpel do rány, tak jak to umí jedině Boží lidé, jejichž jediným cílem je Boží sláva a dobro duší.

Víra byla pro P. Pia životem: vše, oč usiloval a co konal, dělal ve světle víry. Během dne i po značnou část noci setrval v dialogu s Bohem. Říkával: *„V knihách Boha hledáme, v modlitbě ho nacházíme. Modlitba je klíčem, který otvírá Boží srdce“*.

S pokorou se považoval za neužitečného, nehodného Božích darů. Mezi tolikerým obdivem světa opakoval: *„Jsem jen chudý bratr, který se modlí“*

Jako skutečně zamilovaný do Boha, byl svobodným člověkem, imunním před každým lidským ohledem, až do té míry, že se někdy ukazoval jako pramálo zdvořilý nebo agresivní: Na nikoho nebral ohled, všem říkal to, co jim měl říci a ochotně věnoval pozornost i té nejobyčejnější ženě, i přesto, že mu byla ohlášena návštěva jedné kněžny z královské krve, (která tak byla nucena trpělivě čekat až na ni dojde řada). P. Pio pak musel písemně omlouvat své jednání svému představenému ve Foggii. Napsal mu: *„Pokorně prosím o odpuštění, jestliže jsem nechal čekat kněžnu Marii Jose, ale před ní byla jedna vesnická žena, chudá mlynářka, která se ke mně občas chodí zpovídat, a musí svěřovat své malé děti do opatrování sousedce. A její srdce je vždy plné obav o tyto nevinné duše, které z minuty na minutu čekají na návrat své maminky. Jistěže, obě dvě jsou matkami, obě dvě mají svá trápení. Nemohl jsem však opustit jednu maminku, abych utíkal za druhou. Navíc, obě přistoupily k Ježíši, a on rozprahuje paže ke všem, také k těm, kteří čekají a umí čekat.“* Podivuhodná prostota a podivuhodná svoboda svatých!

Jistě to nebyl člověk jednoduchých počtů, jestliže byl přesvědčen, že celá Paříž nemůže vyvážit hodnotu jedné mše svaté.

Dne 6.8.1959 také sám Otec Pio zažil tělesné uzdravení při setkání se sochou Panny Marie Fatimské, která tehdy putovala po Itálii. Od té chvíle k ní cítil zvláštní náklonnost. 22.září 1968 však i pro něj přišel jeho poslední den. Při ranní mši svaté omdlel, pak ještě v poledne natolik sebral síly, že požehnal poutníkům, v noci se ještě vyzpovídal a dříve než v noci ve 2³⁰ dne 23.9.1968 zemřel, řekl spolubratrovi ještě tato poslední slova:

„Prosím, poděkujte všem spolubratřím za lásku, kterou mi vždy prokazovali a poproste je mým jménem o odpuštění za obtíže, které kvůli mně museli přestát, za špatný příklad a pohoršení, které jsem snad někdy dal. Modlete se za mou duši. Ježíši, Maria; Ježíši, Maria ...“

Když zemřel, věřící i nevěřící byli přesvědčeni, že zemřel světec. Jeho tělo vystavené v rakvi muselo být dokonce několikrát převlečeno do nového hábitu, protože nekonečné davy lidí, které se mu chtěly naposledy poklonit, si nenápadně ustříhávaly na památku kousíčky z jeho oblečení.

Je proto logické, že netrvalo dlouho, a byl zahájen proces, který měl za výsledek oficiální potvrzení jeho svatosti. Již 4. listopadu 1969 začalo projednávání kauzy jeho blahorečení; 20. března 1983 byl oficiálně zahájen poznávací proces o životě a ctnostech služebníka Božího a 21. ledna 1990 byla uzavřena diecézní fáze; 21. prosince 1998 Jan Pavel II. vydal dekret o pravosti zázraku na Marii Consiglii De Martino, ze Salerno a stanovil datum blahorečení na 2. května 1999. Dne 28. září 2001 byl potvrzen zázrak na malém chlapci jménem Matteo Colella, kterému v důsledku pokročilé meningitidy selhaly vnitřní orgány a upadl do kómatu. A tady je jeho příběh.

„Tati, až vyrostu, chci se stát boháčem, abych mohl všechno rozdat chudým“

Během kanonizačního procesu otce Pia Církev uznala dvě zázračná uzdravení na jeho přímluvu. První zázrak, který byl uznán jako nezbytný pro jeho blahorečení v roce 1999 se týkal uzdravení Consiglie De Martinové v listopadu 1995. Druhým zázrakem, který přispěl k uzavření kanonizačního procesu otce Pia, bylo uzdravení malého chlapce, tehdy 9 letého Mattea Colelly. Jeho příběh je nyní znám po celé Itálii také díky knize, kterou o jeho případu napsala jeho matka. Matteo je synem jednoho z lékařů „Domu úlevy v utrpení“. V lednu 2000 byl chlapec náhle stížen

akutním zánětem mozkových blan a lékaři mu nedávali naději na uzdravení. Jak později malý Matteo vyprávěl, během kómatu viděl vedle svého lůžka stát postavu P. Pia v kapucínském hábitu. O tom, jak k zázračnému uzdravení došlo a co všechno přitom prožívali rodiče, vypráví jeho matka, Maria Lucia Colellová.

Syn onemocněl 20. ledna roku 2000. Mně i manželovi zavolali ze školy, abychom si pro Mattea přijeli, protože měl vysokou horečku. Když jsme tam dorazili, celý se trásl. Rychle jsme ho proto zabalili do deky a odvezli domů. Byla zima, proto jsme si mysleli, že se jedná o běžnou horečku a obyčejné nachlazení. Žádné příznaky meningitidy jsme v tu

chvíli nepozorovali. Když jsem mu večer šla dát pusu na dobrou noc, všimla jsem si, že má na krku skvrny, což bylo hned signalizací propuknutí vážné nemoci. Já i manžel jsme se hrozně vylekali. Rychle jsme Mattea oblékli a utíkali s ním do nemocnice. Z pohledu lékařů jsme ihned poznali, že naše předtuchy nebyly plané, a že se skutečně děje něco hrozného. Ještě předtím však, než jsem dorazili na pediatrii, událo se něco zvláštního. Než chlapec upadl do komatu, otevřel oči a pronesl: „Tati, tati, až vyrostu, chci se stát boháčem, abych mohl všechno rozdat chudým“.

Tento okamžik se mi vryl hluboce do paměti a dal mi sílu, abych uvěřila, že tato slova, která dítě proneslo na prahu smrti, nebyla jeho. Měla jsem za to, že mu je vnukl sám anděl strážný. Vzhledem ke zhoršujícímu se stavu chlapce mě lékaři vykážali ven. A tam jsem se začala modlit. Poprosila jsem o vstup do cely P. Pia a pak šla i k jeho hrobu. V noci jsem byla s manželem a mým bratrem. Oba byli jako lékaři zoufalí. Říkala jsem jim, že se pomodlíme růženec. Byl to jediný lék který jsme v tu chvíli měli. Nejprve se na mě dívali poněkud rozpačitě, ale aby mi vyhověli, začali se modlit se mnou. O modlitbu jsem pak následujícího dne žádala všechny přátele a známé, kteří nás přišli potěšit. Také jsme je poprosila, aby se zúčastnili mše svaté, která měla být za Mattea obětována. Pán přece říká: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“. A já věřím v sílu evangelia, protože je to Kristovo evangelium, Boží slovo. Neustále jsem si proto opakovala, že budeme-li činit, co žádá, tak nás snad vyslyší. Říkala jsem Pánu: „Nechci se zříci tvé vůle. Je přece tolik dětí, které umírají, a teď zřejmě přišla řada i na Mattea... Ty však můžeš cokoli změnit!“

Lidé tomu příliš nevěřili, nicméně chtěli mi vyhovět a tak do kostela nakonec šli, vyzpovídali se, byli na mši svaté a přistoupili ke svatému přijímání. A to byl začátek zázraku. Kolem Matteovi utrpení došlo k mnoha obrácením. Hodně lidí se začalo – poprvé či znovu – modlit. To trvalo jedenáct dní. Po jejich uplynutí lékaři vysadili Matteovi jeden lék a on se probudil. Měla jsem z toho velký strach. Myslela jsem si, že nás syn vůbec nepozná, že jeho mozek – v důsledku 45 minutového výpadku srdeční činnosti

během, druhého den komatu, bude těžce poškozen. Víme dobře, že po šesti minutách neprokrvování mozku dochází k jeho nenávratným poruchám. Proto mi všichni říkali: i kdyby to tvůj syn přežil, bude mít těžká poškození, možná bude hluchý, slepý, bude upoután na invalidní vozík, nebude ničemu rozumět. On mě však poznal, a ještě s hadičkami v ústech se mě velmi pomalu ptal: „Mami, mami, proč tu jsem? Udělal jsem něco špatného?“ pak mě poprosil o nanuk s cocacolovou příchutí. Jeho třetí věta pak zněla: „Chci otce Pia!“ Vložila jsem mu do rukou jeho obrázek s relikvií. V té chvíli jsem tomu všemu moc nerozuměla, ale v příštích dnech mi Matteo vyprávěl, že byl s otce Piem a že mu s ním bylo dobře. Po tomto úplném uzdravení všech devíti zasažených orgánů se Matteo vrátil domů a vyprávěl mi svůj sen o otci Piovi. A to je celý příběh. V neděli, 16. června 2002, na svatopetrském náměstí v Římě pak jedenáctiletý Matteo poprvé přistoupil k svatému přijímání v den kanonizace P. Pia, jehož přímluvě vděčí za svůj život.

MODLITBA SV. PIA PO SVATÉM PŘÍJÍMÁNÍ

Zůstaň se mnou, Pane, neboť potřebuji tvou přítomnost, abych na tebe nezapomněl. Ty dobře víš, jak snadno tě opouštím.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť jsem slabý a potřebuji tvou sílu, abych nepadal tak často.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť ty jsi můj život a bez tebe mi chybí horlivost.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť tys mé světlo a bez tebe se topím v temnotách.

Zůstaň se mnou, Pane, abys mi ukázal svou vůli.

Zůstaň se mnou, Pane, abych slyšel tvůj hlas a následoval tě.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť toužím velmi tě milovat a vždy být ve tvé společnosti.

Zůstaň se mnou, Pane, chceš-li, abych ti byl věrný.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť má duše, ač ubohá, touží být pro tebe místem útěchy a hnízdem lásky.

Zůstaň se mnou, Pane, neboť se připozdívá a den se nachýlil..., to jest můj život plyne, blíží se smrt, soud a věčnost a je třeba občerstvit síly, abych nezůstal stát na cestě; k tomu potřebuji tebe. Již se připozdívá a smrt se blíží. Bojím se temnot, pokušení, suchopárů, křížů, bolestí... jak mnoho tě potřebuji, Ježíši, v této noci vyhnanství!

Zůstaň se mnou, Ježíši, neboť v této noci života a nebezpečí tolik tě potřebuji. Učiň, abych tě poznal jako tví učedníci při lámání chleba, to je, aby eucharistické společenství bylo pro mne světlem, které rozptyluje temnoty, silou, která mne podpírá a jedinou radostí mého srdce.

Zůstaň se mnou, Ježíši, neboť v hodině smrti chci zůstat spojen s tebou. Jestliže ne svatým přijímáním, pak alespoň milostí a láskou.

Zůstaň se mnou, Ježíši, nežádám na tobě božské útěchy, neboť jich nejsem hoden, ale spíše dar tvé přítomnosti. Ano, jen tebe si žádám!

Zůstaň se mnou, Pane. Jen tebe jediného hledám, tvou lásku, tvou milost, tvou vůli, tvé srdce, tvého Ducha, neboť tebe miluji a nežádám za to jinou odměnu, než abych tě miloval ještě více. Láskou pevnou, praktickou, abych tě miloval z celého srdce zde na zemi, abych tě mohl ještě dokonaleji milovat po celou věčnost.

Mimořádný muž, jehož Bůh poslal v naléhavém okamžiku lidských dějin

Pater Pio byl bezesporu mimořádným světcem, jehož věhlas dosahuje neslýchaných rozměrů. Byl jediným stigmatizovaným knězem v dějinách Církve. A právě pro tuto tajemnou přítomnost stigmat byl nazýván „alter Christus“, druhý Kristus.

Za života byl P. Pio v jistém smyslu „nepohodlným“ řeholníkem. Jeho pozemský úděl – jak jsme viděli – se odvíjel mezi silnými protiklady, kdy proti němu mnohdy stály i církevní představení, napomínali ho, trestali, nedůvěřovali mu a dokonce ho odsoudili. To vše jej jako tíživý stín provázelo i po smrti a vrhalo to vážné těžkosti na proces beatifikace. Jak ostatně sám předpověděl: „Po smrti vzbudím ještě větší rozruch, než za života“. Mužem Prozřetelnosti se však stává Karol Wojtyła, jenž do pochybností a nejistot vnesl světlo a nedovolil, aby byrokratické obtíže a dávné předsudky zastavily cestu P. Pia ke svatořečení. Mnozí skutečně říkají, že

nebýt rozhodnutí a výslovné vůle papeže Jana Pavla II., nebyl by proces svatořečení „stigmatizovaného frátera“ nikdy dokončen.

Právem se ptáme, co vedlo tohoto papeže k tak velkému obdivu k Pateru Piovi? Zřejmě to, že měl to štěstí jej důvěrně poznat. Víme totiž, že Karol Wojtyła se s P. Piem setkal už v létě roku 1947. Nešlo o setkání náhodné, krátké, spěšné, jak tomu u poutníků bývá. Bylo to setkání, které trvalo skoro celý týden. Během něho mohl Wojtyła dlouze rozmlouvat s Paterem, ocenit jeho nauku a poznat jeho spiritualitu. Tehdy byl Karol Wojtyła teprve osm měsíců knězem. Studoval v Římě a velmi se zajímal o mystickou teologii. Byl uchvácen díly sv. Terezie z Avily, sv. Jana z Kříže ..., a to do té míry, že hned po kněžském svěcení žádal svého biskupa, aby mohl vstoupit na Karmel, tedy stát se karmelitánským mnichem. Avšak jeho biskup, kterým byl tehdy kardinál Adam Stefan Sapieha, přísný a charismatický pastýř, mu nedal svolení. Představenému karmelitánů, který Wojtylovu žádost podporoval, tehdy řekl: „*Karol je potřebný pro polskou Církev a pak jím bude pro Církev všeobecnou*“.

Wojtyła se musel smířit s tím, že zůstane diecézním knězem, a vzdát se touhy stát se klauzurním mnichem. Svou náklonnost k mystice však nikdy neopustil. Poté, co byl vyslán do Říma, aby získal specializaci v teologii, zvolil si jako téma své doktorské práce: „*Nauka víry podle sv. Jana od Kříže*“. Když se za studií ve věčném městě dověděl, že v Puglii, u Gargána žije fráter, mající stigmata – typické mystické znamení, rozhodl se ho navštívit.

Psal se rok 1947. Pozice P. Pia v lůně Církve byla tehdy dosti klidná. Papež Pius XII. si vážil „stigmatizovaného fratra“, a už na počátku svého pontifikátu nařídil Svatému Oficiu, aby „nechalo P. Pia na pokoji“. Stigmatizovaný řeholník však už měl za sebou dlouhou kalvárii nepochopení a predsudků. Od května 1923 totiž proti němu vydalo Posvátné Oficiu celkem pět dekretů a další oficiální dokumenty, které zpochybňovaly „nadpřirozenost“ mystických jevů, které se mu připisovaly, především stigmata.

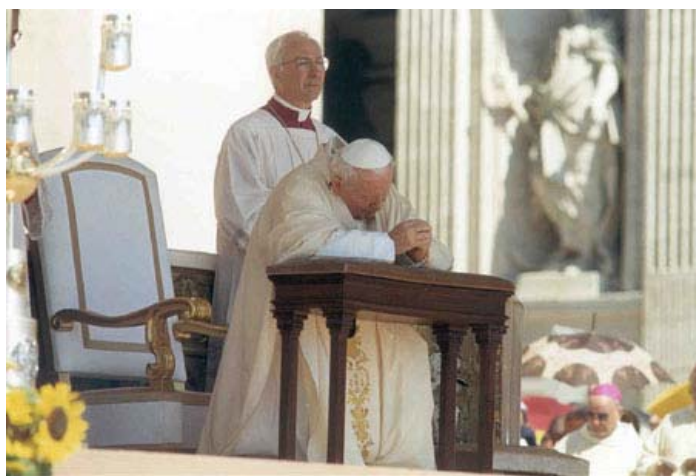
V roce 1947 byl tedy už klérus celého světa obeznámen se skutečností, že Církev se od tohoto řeholníka distancovala, a vyzvala všechny, aby k němu nechodili. Karol Wojtyła jej i přesto chtěl poznat. Proto hned, jak skončil akademický rok, vypravil se do Gargána a na několik dní se ubytoval v konventu P. Pia. Záznamy říkají, že se s ním několikrát setkal, a pochopitelně, že se u něj zpovídal. Co tehdy P. Pio řekl mladičkému Wojtyłovi? Nevíme. Papež o tom sám nikdy otevřeně nemluvil. Když však byl zvolen na Petrův Stolec, v říjnu 1978, začaly o tomto setkání po Římě kolovat kuriózní zprávy. Říkalo se, že P. Pio mladému

Wojtyłovi předpověděl, že se stane papežem. Jeden starý polský kněz vzpomíná, že Karol Wojtyła se už jako mladý kněz o tom občas žertem zmiňoval. Považoval totiž za nemožné, aby se tato předpověď naplnila. Jakmile se však stal krakowským arcibiskupem a byl jmenován kardinálem, už o tom nemluvil. Snad si začal uvědomovat, že by se proroctví mohlo naplnit. Poté, co v květnu 1981 došlo k atentátu na náměstí sv. Petra, znovu se ozvaly hlasy o prorockých předpovědích, které P. Pio vyslovil Karolu Wojtyłovi. Znovu zazněly v plné aktualizaci. Říkalo se, že tehdy – v roce 1947 – bratr spolu s volbou předpověděl papeži i atentát: „*Vidím tvé bílé roucho potřísněné krví*“. Ani to však nebylo nikdy potvrzeno, a jde zřejmě o zbožné legendy. Faktem však zůstává, že Karol Wojtyła na své setkání s P. Piem v roce 1947 nikdy nezapomněl, a vždy k němu choval velkou úctu. Nezvratný důkaz této hluboké úcty poskytl v roce 1962. Jako mladý biskup tehdy dlel v Římě na zasedáních II. vatikánského koncilu. Patera Pia si tehdy znovu vzali na mušku zapřisáhlí nepřátelé, kteří o něm šířili pomluvy a lži. Proto byl stigmatizovaný kapucín Posvátným oficiem pozván do Říma na „apoštolskou návštěvu“, po které se na něj snesla přísná opatření. Ještě během svého pobytu v Římě dostal Wojtyła dopis z Krakova, v němž se mu sdělovalo, že jedna z jeho hlavních spolupracovnic, doktorka Wanda Poltawska, lékařka a psychiatrička, s níž dlouhá léta spolupracoval v oblasti rodiny, onemocněla rakovinou. Lékaři se rozhodli, že ji budou operovat, ale naděje na záchranu byly velmi mizivé až nulové. Wojtyła pocítil hlubokou bolest. Nejen proto, že tuto ženu dobře znal, ale také proto, že doktorka Poltawska byla ještě mladá a měla čtyři malé

dcerky, které by přišly o mámu. Medicína byla bezmocná. Wojtyla hned pomyslel na P. Pia. Napsal mu dopis, v němž mu celý případ vylíčil a prosil ho o modlitbu. A právě k tomuto listu se váže nesmírně cenné svědectví, které vyprávěl Angelo Battisti z vatikánského Státního sekretariátu, jenž byl současně pověřen správou „Domu ulehčení v utrpení“, nemocnice, kterou P. Pio založil. Wojtylův list byl totiž předán jemu, aby ho doručil do San Giovanni Rotonda. Battisti sedl do auta a hned se vypravil na cestu. Když přijel do konventu, odebral se k P. Piovi do jeho pokoje. Seděl v křesle pohroužen do modlitby. *„Odevzdal jsem mu dopis“*, - vypráví Battisti. *„Nato mi Pater Pio řekl: ‘Otevři ho a přečti’. Otevřel jsem tedy dopis a četl. Byl psán latinsky. Poté, co vysvětlil případ ženy, nemocné rakovinou, prosil pisatel o modlitby“*. Pater Pio poslouchal mou četbu s hlavou skloněnou na prsou. Když jsem skončil, setrval chvíli v mlčení, pak se ke mně obrátil a řekl: *„Angiolino, tohoto nemůžeme odmítnout“*. Battisti, který dobře znal prorockou váhu slov P. Pia, zůstal téměř šokován: kdo je ten Karol Wojtyla, o němž P. Pio prohlásil: *„Tohoto nemůžeme odmítnout“*? Když se vrátil do Vatikánu, začal se po něm vyptávat. Mladého polského biskupa však nikdo neznal. Jedenáct dnů nato se musel Battisti znovu vrátit do San Giovanni Rotonda s novým listem, v němž polský biskup děkoval P. Piovi: *„žena, nemocná rakovinou, byla znenadání uzdravena, ještě než ji odvezli na operační sál“*. Pokračoval tak rozhovor, který mezi paterem Piem a Karolem Wojtylou začal v roce 1947. Po smrti P. Pia byl Wojtyla prvním, kdo zaslal do Říma listy, žádající zahájení beatifikačního procesu. Pater Pio zemřel 23. září 1968. Rok nato, v listopadu 1969 bratři kapucíni žádali biskupy celého světa, aby do Říma odeslali „postulační list“, a tak proces podpořili. Mnozí biskupové dopovídali sami za sebe, zatímco Karol Wojtyla, tehdejší krakowský arcibiskup, oslovil celý polský episkopát a poslal do Říma oficiální list celé polské biskupské konference, ve kterém stálo, že *„všichni podepsaní biskupové, arcibiskupové i kardinálové jsou přesvědčeni o svatosti a zvláštním poslání P. Pia, někteří proto, že jej viděli na vlastní oči, jiní proto, že jej poznali ze svědectví těch kdo jej slyšeli a o něm napsali“*. A byl to právě tento list, který proto, že byl vyjádřením celé polské Církve, měl velkou váhu pro zahájení procesu, který se ze zmíněných důvodů potýkal s velkými těžkostmi.

V roce 1974 se Karol Wojtyla – tehdy už kardinál -, odebral při návštěvě Itálie do San Giovanni Rotonda. Slavil tehdy mši svatou v kapucínském konventu a v promluvě mj.

řekl, že „má dosud, i po tolika letech, stále před očima postavu P. Pia, jeho přítomnost, mši svatou, kterou slavil u bočního oltáře, zpovědnici, a dosud slyší jeho slova“. Řekl rovněž, že *„bylo působivé, hluboké, slavit eucharistii vedle hrobky tohoto ctihodného otce, jenž po celý život nedělal nic jiného, než že hlásal Kristovo utrpení a zmrtyvýchvstání“*.

V roce 1978 byl Karol Wojtyla zvolen papežem. Beatifikační proces P. Pia oficiálně do té doby ani nezačal. O jeho zahájení v roce 1983 se nepochybně zasloužil Jan Pavel II.

*„Jak aktuální je spiritualita kříže,
kterou prožíval pokorný kapucín z Pietrelciny!
Naše doba potřebuje poznat její hodnotu,
aby dokázala otevřít srdce naději“.*

*„Stále hledal, jak se co nejvíce připodobnit Ukřižovanému
s jasným vědomím, že je povolán, aby zvláštním způsobem
spolupracoval na díle vykoupení.
Bez tohoto odkazu na kříž nelze jeho svatost pochopit“.*

*„Konečný důvod apoštolské činnosti Otce Pia
a hluboký kořen takové duchovní plodnosti spočíval
v niterném a stálém spojení s Bohem,
což dokazují výmluvná svědectví dlouhých hodin strávených
na modlitbách. Rád říkával: 'jsem chudý bratr, který se modlí'“.*

*„Pokorný a milovaný otče Pie, prosíme tě, nauč i nás pokoře srdce,
abychom byli připočtení k chudým evangelia, jimž Otec slíbil,
že jim zjeví tajemství svého království.*

*Pomoz nám, modlit se bez ustání, s jistotou,
že Bůh ví, co potřebujeme dřív, než ho prosíme.*

*Vypros nám pohled víry, který dokáže v chudých a trpících
ihned poznat tvář samotného Ježíše.*

*Bud' nám oporou v hodině zápasu a zkoušky,
a jestliže padneme, dej, ať zakusíme radost ze svátosti odpuštění.*

*Předej nám svou něžnou úctu k Panně Marii,
Matce Ježíšově i Matce naší.*

*Provázej nás na pozemské pouti k blažené vlasti,
kam – jak doufáme -, dojdeme i my, abychom navěky patřili
na slávu Otce i Syna i Ducha svatého.*

Amen.

(Jan Pavel II. v homílii kanonizace P. Pia a před modlitbou Anděl Páně, 16.června 2002)

Svatý Otec mne pověřil, abych vám oznámil jeho pevné odhodlání vydat se příští rok na pouť do San Giovanni Rotonda

(homílie státního sekretáře Vatikánu, kardinála Tarcisia Bertoneho u příležitosti 40. výročí úmrtí sv. Pia z Pietrelciny, San Giovanni Rotondo, 23. září 2008)

Právě dnes je tomu čtyřicet let, co Pater Pio vešel v 81 letech do domu nebeského Otce. Na konci života, hluboce poznamenaného láskou ke Kristu a k bratřím, se na něm naplnila útěšná slova, která čteme v 25. kapitole evangelia sv. Matouše: „*Pojďte požehnání mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připraveno od založení světa*“ (v. 34).

Pojď, služebníku dobrý a věrný, přijmi v úděl království! Pater Pio byl opravdu dobrý a věrný služebník evangelia: žil zcela zaměřen k nebeskému království, jak je to zřejmé z množství jeho spisů; byl Kristovým učedníkem, který nehledal jinou slávu, než milovat a trpět pro Něj. Byl knězem, který nehledal nic jiného, než strávit se v lásce k Bohu a k bratřím, jak dosvědčují jeho dlouhé dny naslouchání kajícím a stejně tak dlouhé noci modlitby, probdělé s ukřižovaným Pánem. Byl upřímným synem Církve, který ani v nejbolestnějších chvílích nedával přednost obhajobě, ale umřel sám sobě, pohroužen v podrobující se mlčení drásající, ale plodné poslušnosti. V tomto ohledu byla právě u příležitosti dnešního výročí vydána kniha, jež obsahuje dokumenty, které až dosud zůstávaly tajné, o výslechu vedeném v roce 1921 apoštolským vizitátorem, Mons. Raffaellem Carlem Rossim, pozdějším kardinálem, jehož Svaté Oficium vyslalo, aby v tajnosti zkoumal vše o P. Piovi. Závěry preláta jsou nejvýš pozitivní a samotný obraz obávaného Svatého Oficia z něj vychází značně posílen. Je tu 142 podrobných odpovědí. Příklad, na otázku, zda se míní vždy podříditi autoritě Církve, Pater Pio odpovídá: „Ano, Excellence. Skrze svatou Církev promlouvá sám Bůh“.

Je tu ještě jedno výročí, jež činí dnešní oslavu více slavnostnější a významnější: večer 5. srpna 1918 – právě před devadesáti lety – Bůh obdařil Patera Pia transverberací, mystickou ranou u srdce, po níž následovala první stigmata, která dostal pod jilmem v Piana Romana v Pietrelcině, 7. září 1910, měsíc po svém kněžském svěcení. Tyto různé okamžiky života otce Pia vyznačují povahu jeho poslání, totiž znovu prožívat Kristovo utrpení, spolu s ním ukřižován, pro vykoupení světa. A v tomto světle musíme i my chápat jeho poselství, jako výzvu stále více objevovat hodnotu Kristova utrpení a přispění, jež má přinést každý z nás, provázeni učením papeže sv. Lva Velikého, který říkal, že „Kristovo utrpení trvá až do konce věků (*Sermo 70,5*) a jak napsal i Pascal, podle něhož „Kristus bude v agónii až do konce světa“ (*Myšlenky* č. 553).

Pro všechny tyto důvody jsem obzvláště rád, že se k vám mohu připojit, drazí bratři a sestry, v tomto eucharistickém slavení, spolu s vámi poutník k hrobu svatého frátera z Gargána. Jsem rovněž rád, že vám přináším zvláštní požehnání a vyjádření duchovní blízkosti Svatého otce Benedikta XVI. Setkal jsem se s ním včera dopoledne a pověřil mne, abych vám oznámil jeho pevné odhodlání vypravit se příští rok na pouť do San

Giovanni Rotonda. Půjde jen o stanovení časů a data, ale On přijde! Svatý otec velmi spoléhá na vaše modlitby za jeho službu nejvyššího pastýře všeobecné Církve.

V těchto čtyřiceti letech, které uplynuly od jeho smrti, jsme mohli být přítomni –jak říká vstupní modlitba – novému Božimu milosrdenství na přímluvu svatého Pia ve prospěch mnoha ctitelů. Je proto, podle učení, jež vychází ze slov prvního čtení z knihy Přísloví, jakoby bohatým proudem tryskající vody, z jehož pramene se mohou všichni napít čerstvé vody pravdy a lásky, kterou Pán všem hojně nabízí. To činil i za života, když prosil, aby byl veden Pánem Ježíšem po cestě jeho přikázání, po cestě pravé radosti. Kolik jen bylo těch, co k němu přišli a obrátili se; kolik těch, co cítili, že jsou jím přijímáni jako sestry a bratři; kolik z nich se cítilo v objetí, a mnohdy dokonce tepáno náročnou Boží něhou, jež působila prostřednictvím jeho poslušného nástroje milosrdenství! On v Kristu přijímal všechny bez rozdílu, a tak uváděl ve skutek slova dnešního evangelia, podle něhož otcí a matkami, bratry a sestrami se stává nejen tělem, ale také nasloucháním a činným naplňováním Božího slova. Toto naše duchovní setkání se proto, drazí bratři a sestry, představuje jako bohaté plody a vděčností Pánu kolem eucharistického stolu, který nám dopřává slavit Boha za přítomnost jeho svatých, mužů, kteří se stali dokonalými, protože se nechali připodobnit eucharistickému chlebu a vínu, Ježíšovu Tělu a Krvi, darované a sdílené pro spásu světa.

Mše svatá! Právě tedy, v každodenní eucharistii, se nachází souhrn celého života patera Pia. Jedna z mnoha zkušeností se mně dotkla: udělal ji P. Domenico Mondrone, literární kritik časopisu *La Civiltà Cattolica*, za časů našeho světce, který poté, co stanul v San Giovanni Rotondu, napsal: „Měl jsem v úmyslu obšírně pojednat o mši patera Pia. Avšak jen co stanul u oltáře a začal posvátnou liturgii, byl jsem citelně vyzván k vnitřní účasti, jakou jsem nikdy při žádné mši nezažil. Zdálo se, že je pohlcen tíhou, kterou není s to unést. Pohyboval se s viditelnou a téměř sdělovanou krutou bolestí. Během obětování, zvláště když zvedal hostii na paténě, setrval osm až deset minut bez hnutí a jakoby uchvácen úzkostným viděním, které mu zrcadlilo ve tváři v nepatrných tu sladce exstatických, tu bolestných pohybech, zatímco mu po čele stékaly krůpěje potu. V jistých chvílích se

jeho oči rozšiřovaly a stávaly zářivými: bylo to světlo, jímž procházely záblesky bolesti a hrůzy. Říkal jsem si: tento člověk prožívá v duši i v těle drama Kalvárie ...“. Ale i

z mnoha dalších svědectví můžeme konstatovat, že otec Pio prožíval každou mši svatou stejným způsobem a se stejnou intenzitou.

P. Pio tedy i skrze eucharistickou oběť, asimilovanou, „vtělenou“ do něj díky daru stigmat, viditelně tlumočil obraz Ukřižovaného; připodobněn ve všem Kristu Pánu díky kněžskému charakteru vyjádřenému „darem“ stigmat.

Stigmata ho ukazovala a naznačovala věřícím přibitého na kříži právě ve chvíli, kdy slavil mši svatou; zdálo se, jakoby znovu tělesně naznačovala cenu krve, zaplacenou Kristem pokaždé, když vysluhoval svátost smíření a připomínaly tomu, kdo žádal o přímluvy či zázraky, kolik stály tyto „milosti“, jež Bůh s takovou velkorysostí rozdílel. Eucharistie, odpuštění, vzkříšení: když shrneme všechny tyto skutečnosti, pak stigmata ukazovala jejich tajemný zdroj.

Zdroj, který jej už od útlého dětství k sobě přitahoval: v patnácti letech se totiž stal kapucínským novicem, a vstoupil do jedné z nejpřísnějších a nejnáročnějších řeholí. Životopisci uvádějí, že trávil dlouhé hodiny na modlitbách a žil v neustálém úzkém spojení s andělem strážným, uprostřed vidění Krista a Panny Marie. 10. srpna 1910 byl předčasně vysvěcen na kněze, což bylo darem za jeho dobrotu, neboť představení se domnívali, že mu už nezbyvá mnoho života. Žil však ještě dlouho, vnímaje, jakoby o něj soupeřil Kristus, jenž mu srdce naplňoval láskou, a satan, který jej neustále trýznil hrozivými vidinami a fyzickými ranami. S datem 10. června 1911 uvádí: „Démon mě chce za každou cenu pro sebe“, zatímco v jednom dopise z 21. března 1912 napsal: „Tento Ježíš ode mě téměř vždy žádá lásku. A mé srdce, více než ústa, odpovídá: ach, můj Ježíši, chtěl bych ... a nemohu už dál. Ale nakonec zvolám: ano, Ježíši, miluji tě!“. Bylo to, jakoby v sobě shrnoval zkušenosti dávných eremitů, prvních mnichů,

utrpení pronásledovaných a mučedníků, láskou prodchnuté příběhy nejzapálenějších mystiků.

Milovaní bratři a sestry, to, co se jako úděl dotklo P. Pia můžeme považovat za nejvyšší privilegium; on to však prožíval s bází a hrůzou, až do té míry, že se cítil jako zavržený. V jednom dopise z 13. listopadu 1918 skutečně napsal: „Dospěl jsem do bodu, že se mi zdá, jakoby se do mne vtělilo pokušení zoufalství nade mnou samotným a já si už zoufal

... S duší naplněnou zármutkem a s očima zarudlýma a prolitýma roněním slz, musím proti své vůli asistovat všem těmto mukám, této naprosté zkáze“.

Kristus daroval P. Piovi své rány, aby mu dal účast na svém utrpení, které snášel pro naši spásu. Byl zděšen ne proto, že ukazovaly Kristovu lásku k němu a ke světu, nýbrž proto, že to byly rány zasazené Kristu, Kristovy bolesti a na něj dopadající tíha hříchů světa. Toho všeho se stal vědomým a poddajným nástrojem, nástrojem či dokonce tokem milosrdenství a pokoje, jak se modlíval svatý František, svatý zakladatel jeho řádu. Papež Pavel VI., jehož 30. výročí úmrtí letos slavíme, řekl o P. Piovi, že byl „vtištěným zástupcem stigmat Našeho Pána. Byl mužem modlitby a utrpení“.

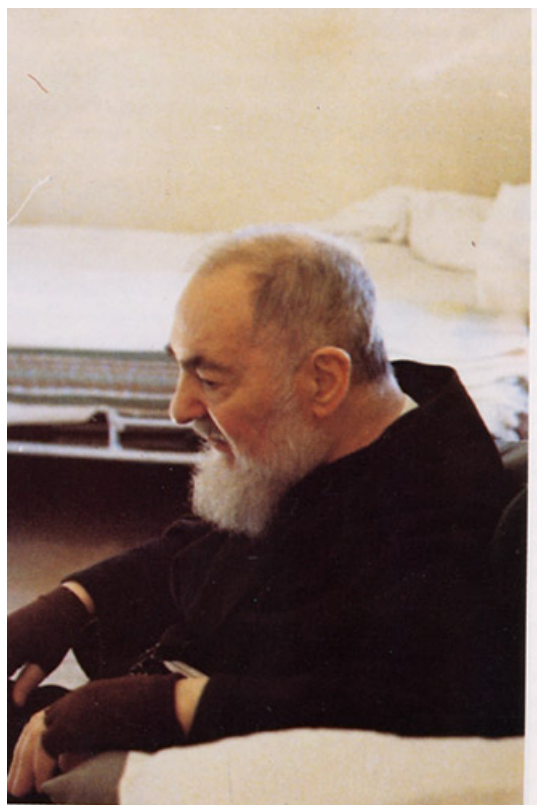
Vždy, ale zvláště pak při dnešním výročí, to co je třeba zdůraznit není spousta mystických jevů, jež obohatily život tohoto světce, ale spíše lásku, která jej stravovala. Pater Pio byl zamilovaný do Boha, tak zanícený a naplněný láskou, že dokázal vylévat tento hojný proud milosti mna bratry a sestry, kteří v tisících den co den potkával při svátosti smíření a při duchovním vedení.

Dospěli jsme k onomu 23. září před čtyřiceti lety. Schoulený v křesle, oděn do svého hábitu, umíral P. Pio svíraje mezi prsty růženec a jeho rty šeptaly: „Ježíš, Maria!“. Jeho tělo zůstalo po smrti netknuté a svěží, skoro jakoby vzkříšené. Po znameních utrpení, znamení vzkříšení. Nemůže zemřít ten, kdo miluje, protože láska je navždy a přemáhá smrt.

Pater Pio žije nadále v tajemství Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. Jednomu kajícímu, který se ho tázal „jak to budeme dělat, až tu nebudete?“, hbitě odpověděl: „Půjďte před svatostánek. V Ježíši najdete i mě“. Vzdejme díky Pánu za to, že nám ve svých svatých dává důkaz bezmezné lásky, lásky věčné, stále nové; chvalme ho za to, že nám skrze ně dává zakoušet sladkost své přítomnosti.

Maria, kterou P. Pio nazýval „moje maminka“, ať nám pomáhá stále více v sobě pěstovat vnímání Boha, touhu zcela patřit jeho Synu Ježíši a v plnosti a s radostí uskutečňovat tajemný plán, který Bůh připravil pro každého z nás. Svatý Pio z Pietrelciny ať nás na této cestě provází, chrání a nám žehná. Ať podpírá naše úmysly, abychom se podle jeho příkladu naučili žít pro Ježíše, který je našim životem a spásou. Amen.

Svatyně sv. Pia z Pietrelciny v San Giovanni Rotondu
byla rozhodnutím papeže Jana Pavla II. obdařena
PLNOMOCNÝMI ODPUSTKY PRO VŠECHNY POUTNÍKY,
kteří při splnění obvyklých podmínek navštíví hrob sv. Pia.
Dekret Apoštolské Penitenciérie
o tomto mimořádném daru je vystaven v samotné svatyni.

